

Giảm thiểu và Loại bỏ các Biện pháp Khống chế trong các Trợ giúp được NDIS Tài trợ

Biện pháp khống chế là bất kỳ biện pháp can thiệp nào có tính cách hạn chế quyền hạn hoặc sự tự do cử động của người khuyết tật có những cách cư xử ngang ngược, với mục đích chính của sự can thiệp này là để bảo vệ người này hoặc những người khác khỏi bị tổn hại.¹ Biện pháp khống chế bao gồm việc sử dụng các biện pháp khống chế (bằng sức mạnh, hóa chất, cơ học và môi trường) và cách ly cũng như các biện pháp khác nhằm ngăn chặn một cá nhân thực hiện các quyền của họ. Cách thức hoạt động hiện tại không ủng hộ việc sử dụng các biện pháp khống chế như là cách thức để đối phó với cách cư xử ngang ngược.

Khi NDIS được thực hiện toàn diện, chúng ta sẽ cần có các chính sách và thủ tục theo đúng cam kết của Chính phủ Úc đối với *Khuôn khổ Toàn quốc về Giảm thiểu và Loại bỏ việc Sử dụng Biện pháp Khống chế trong Lĩnh vực Dịch vụ Người Khuyết tật*² (*National Framework for Reducing and Eliminating the Use of Restrictive Practices in the Disability Service Sector*).

Đa số tiểu bang và lãnh địa đã đầu tư rất nhiều vào phần giáo dục, nghiên cứu và các nguồn nhân vật lực khác để giúp các cơ sở cung cấp dịch vụ thực hiện các phương thức tốt nhất. Các cơ sở cung cấp sẽ tiếp tục được trợ giúp để sử dụng phương thức tốt nhất theo NDIS.

Các Phương thức Khả thi

Các giải pháp chính yếu cho việc giám sát các biện pháp khống chế được chia thành hai nhóm: cách thức để đưa ra những quyết định bao gồm biện pháp hạn chế trong kế hoạch trợ giúp về cách cư xử (cho phép) và khi nào cũng như cách thức các cơ sở cung cấp dịch vụ phải báo cáo việc sử dụng các biện pháp khống chế (*theo dõi và báo cáo*).

¹ (2014). *The National Framework for Reducing and Eliminating the Use of Restrictive Practices in the Disability Service Sector*, Department of Social Services, Commonwealth of Australia.

² *The National Framework for Reducing and Eliminating the Use of Restrictive Practices in the Disability Service Sector*: <http://www.dss.gov.au/our-responsibilities/disability-and-carers/publications-articles/policy-research/national-framework-for-reducing-and-eliminating-the-use-of-restrictive-practices-in-the-disability-service-sector>.

Cho phép (*Authorisation*)

Bốn giải pháp để cho phép bao gồm biện pháp khống chế trong kế hoạch trợ giúp về cách cư xử của một người nào đó đã được soạn thảo để cân nhắc.

Giải pháp 1: Bản quy tắc ứng xử tự nguyện

Phương thức này sẽ dựa trên bản quy tắc ứng xử và hướng dẫn tự nguyện. Các hoạt động tốt theo bản quy tắc này sẽ hướng dẫn các cơ sở cung cấp dịch vụ bao gồm người tham gia và gia đình của họ khi hoạch định dịch vụ trợ giúp về cách cư xử. Cách này không đòi hỏi phải chính thức được chấp thuận hoặc cho phép, dù các cơ sở cung cấp dịch vụ sẽ hợp tác chặt chẽ với gia đình hoặc người giám hộ hợp pháp, nếu có người đã được chỉ định, để bảo đảm đến mức tối đa rằng tất cả các bên đều đồng ý với những cách thức trong kế hoạch trợ giúp về cách cư xử.

Giải pháp 2: Người thay thế đưa ra quyết định phải là người được chính thức chỉ định làm người giám hộ

Theo giải pháp này, việc ưng thuận cho sử dụng biện pháp khống chế trong tình huống nhất định phải do người chính thức được chỉ định theo luật tiểu bang hoặc lãnh địa liên quan làm người giám hộ hợp pháp của người tham gia đưa ra. Điều này sẽ ngăn chặn thân nhân hoặc người chăm sóc có thể ưng thuận kế hoạch trợ giúp về cách cư xử có biện pháp khống chế đối với một người lớn, trừ phi họ được chỉ định hợp pháp là người giám hộ của người này.

Giải pháp 3: Các cơ sở cung cấp dịch vụ sẽ được phép đưa ra quyết định trong những tình huống nhất định

Một người nhất định hoặc một hội đồng gồm những người có bằng cấp chuyên môn, làm việc cho cơ sở cung cấp dịch vụ, theo luật, được phép ưng thuận kế hoạch trợ giúp về cách cư xử tích cực có thể bao gồm việc sử dụng các biện pháp khống chế. Họ sẽ được đánh giá về năng lực và kinh nghiệm cũng như được chấp thuận cho mục đích này.

Giải pháp 4: Các biện pháp khống chế chỉ có thể được người đưa ra quyết định độc lập cho phép

Theo giải pháp này, các cơ sở cung cấp dịch vụ phải được người đưa ra quyết định độc lập với cơ sở cung cấp dịch vụ cho phép sử dụng biện pháp khống chế. Điều này có thể được thực hiện bằng cách mở rộng vai trò của các tòa tài phán quyền giám hộ (hoặc tòa tài phán hành chính tương đương), hoặc bằng cách thiết lập văn phòng độc lập, chẳng hạn như Nhân viên Trợ giúp Gia đình và Trẻ em (Senior Practitioner).

Câu hỏi

- Ai nên là người đưa ra quyết định khi nào có thể sử dụng biện pháp khống chế và cần phải có các biện pháp bảo vệ nào?
- Những tiến trình hay hệ thống nào có thể là cần thiết để bảo đảm các quyết định sử dụng biện pháp khống chế trong một kế hoạch trợ giúp về cách cư xử là đúng đắn cho người liên quan?
- Có những biện pháp bảo vệ nào chúng ta nên xem xét đã không được đề nghị trong các giải pháp này?
- Đối với các cơ sở cung cấp dịch vụ và nhân viên, những loại dịch vụ trợ giúp nào quý vị đang nhận được từ các bộ của tiểu bang và lãnh địa mà quý vị cho rằng sẽ là hữu ích nếu nó đã có sẵn trong NDIS?

Theo dõi và Báo cáo (*Monitoring and Reporting*)

Các bằng chứng cho thấy việc theo dõi và báo cáo khi sử dụng các biện pháp khống chế là phần thiết yếu của sách lược giảm thiểu và loại bỏ bởi lẽ người đưa ra quyết định (và cơ sở cung cấp dịch vụ trợ giúp) phải có trách nhiệm hơn đối với quyết định của họ³. Có ba giải pháp để theo dõi và báo cáo đã được đề ra.

Giải pháp 1: Bắt buộc báo cáo chỉ khi sử dụng trong trường hợp khẩn cấp (và các sự việc nghiêm trọng)

Các cơ sở cung cấp dịch vụ sẽ phải báo cáo mỗi khi đã sử dụng biện pháp khống chế trong trường hợp khẩn cấp và khi biện pháp khống chế hoặc cách ly đã không được chấp thuận trong kế hoạch trợ giúp về cách cư xử của cá nhân liên quan. Điều này cũng sẽ bao gồm việc báo cáo các sự việc nghiêm trọng (ví dụ như nếu việc sử dụng các biện pháp có thể gây thương tích hoặc tử vong).

Giải pháp 2: Bắt buộc thông báo về tất cả các kế hoạch về cách cư xử tích cực có bao gồm biện pháp khống chế

Ngoài Giải pháp 1, cơ sở cung cấp dịch vụ cũng phải báo cáo tất cả các quyết định đã được đưa ra bao gồm biện pháp khống chế như là một phần trong kế hoạch trợ giúp về cách cư xử của cá nhân liên quan. Ngoài các tình huống liên quan đến việc sử dụng trong trường hợp khẩn cấp và sự việc nghiêm trọng, cơ sở cung cấp dịch vụ sẽ không phải báo cáo những vụ nhất định khi sử dụng biện pháp khống chế.

Giải pháp 3: Bắt buộc báo cáo mỗi lần sử dụng biện pháp khống chế (khống chế bằng sức mạnh, hóa chất, cơ học và môi trường và cách ly).

Ngoài các yêu cầu về báo cáo đã nêu tại Giải pháp 2, theo giải pháp này, cơ sở cung cấp dịch vụ trợ giúp thường xuyên báo cáo về mỗi lần sử dụng hóa chất, khống chế bằng sức mạnh và cơ khí cũng như cách ly. Cơ sở cung cấp dịch vụ có thể báo cáo các thông tin này bằng hệ thống điện tử trực tuyến, có thể được tự động hóa càng nhiều càng tốt để giảm gánh nặng hành chính đối với cơ sở cung cấp dịch vụ.

Câu hỏi

- Quý vị có ủng hộ việc bắt buộc báo cáo khi sử dụng các biện pháp khống chế hay không? Tại sao quý vị ủng hộ hoặc tại sao quý vị không ủng hộ?
- Nếu quý vị ủng hộ việc bắt buộc báo cáo khi sử dụng các biện pháp khống chế, theo quý vị việc báo cáo phải ở mức độ nào để có được đủ trách nhiệm? (*dựa trên một, hoặc kết hợp các phương thức ở trên*).

³ Scanlan J, 'Interventions to reduce the use of seclusion and restraint in inpatient psychiatric settings: What we know so far - a review of the literature', *International Journal of Social Psychiatry*, vol. 56, no. 4, pp. 412-423 (2010).